

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

Num. LIV. Bernandus Maria Ord. S. Benedicti, Cong. Cassinensis Romanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

Num. LIV.

BERNARDUS MARIA ORD. S. BENEDICTI, CONG. CASSINENSIS ROMANUS.

Bernardus Maria, Ordinis S. Benedicti Congregationis Cassinensis tit. S. Bernardi Card. de Comitibus, Major Pœnitentiarius natus est An. 1664. ex decantatissimâ & vetustissimâ, quàm de Comitibus nuncupant, prosapia. Eam authores probatissimi referunt ad Juliam Aniciam seu Octaviam; ex qua stirpe etiam Divus Eustachius prodiit, qui genere, opibus & militari gloria jamdum sub Imperatore Trajano inclytus vixit; sed cum Diis sacrificare nollet, unâ cum uxore & liberis, æneum in taurum, suppositis flammis candentem, injectus Martyrii palmam obtinuit. Hinc non mirum, ad ipsum usquequaque Julium Cæsarem antiquissimæ stirpis de Comitibus originem, à celebratis Authoribus referri. Ex hac stirpe XIV. Pontifices Maximi progrediebantur. Primò ADRIANUS I. sub eo Roma gloriæ apicem attingere visa; nam Carolus Magnus Desiderium Ultimum Longobardorum Regem, qui multas Ecclesiæ calamitates intulerat, prælio fundebat, fugabatque: donationes à Patre Pipino Pontifici factas sanxisse non contentus, eas magnificè cumulabat, ab iis temporibus Sacra Ecclesia respirare visa. Secundus ex Familia de Comitibus Pontifex ADRIANUS III. erat, qui Pater pauperum apud omnes audiebat, ad hæc sapienter providerat, ne in Pontificum electiones sæculares potestates jure ipsis indebito irreperent. Tertius SERGIUS erat, quo sedente Cluniacensis Ordo ab Odone (ex D. Benedicti disciplinâ prodierat) in Burgundia institutus. Quartus erat JOANNES IX. optimi Pontificis formosi decreta Anno 904. probaverat. Cujus etiam Pontificatum paulò post Divinum Numen approbare visum; nam cum ejus corpus, in Tyberim projectum, & ad ejus ostia repertum, in Urbem referretur ad sepulturam, Sacræ Imagines venerabundæ, cum Vaticanæ inferretur Ædi, eum excipere conspiciabantur. Quintus erat JOANNES XII. qui ante Pontificatum Octavianus dictus, omnium primus nomen mutavit: ab eo Otto primus Anno 962. Imperatoriis decorabatur insignibus; & sic Romanum Imperium ad Germanos devolvebatur, postquam CLX. annis penes Gallos steterat. Idem Otto quidquid Pipinus & Carolus magnus Sedi Pontificiæ aliquando concesserat, Cæsarea autoritate confirmavit; & sic in donationibus, Sedi Pontificiæ factis, Germani cum Francis conspirarunt. Sextus de Comitibus Pontifex erat BENEDICTUS VII. quo ad clavum sedente, Sarraceni capto Ottone II. Occidentis Imperatore totam Italiam nullo negotio occupassent, si seissent uti victoriâ: sed deserta omnia sine viribus, sine capite Divina Providentia tutata est, quæ victoribus prædonum potius quàm hostium

Re

men.

mentem dedit: deinde Benedicti preces hostem ab infestis consiliis avertebant. Septimus Pontifex de Comitibus BENEDICTUS VIII. sedebat: is An. 1013. decretum de electione Imperatoris ediderat, ne quis nisi approbante Pontifice Imperiale insigne assumeret; nec non globus aureus superimposita Cruce ab eodem Imperatore datus. Octavus ex Illustrissima hac Familia Pontifex regnabat JOANNES XIX. Sub eo Vienna Austria à Rudolpho I. occupabatur; & sic Comites Habsburgici evasere Archiduces Austriaci, Athlantes futuri, qui Romanæ Ecclesiæ succollarent. Nonus existit BENEDICTUS IX. sub quo Hungaria mite Christi jugum accepit, Sicilia Sarracenis liberata est, Hispania adversus Mauros multis victoriis inclauit: Benedictus ipse Christianæ mansuetudinis documentum præbuit, cum in schismate exorto, Pontificatu sponte se abdicaret. Decimus fuit VICTOR III. Cassinensis Abbas, qui An. 1086. creatus suæ electioni integro anno reluctabatur, donec Ecclesiæ necessitates eum cogèrent, ut anno subsequenti suæ Electioni Capuæ consentiret. Victoria adversus Affros ab ipso reportata, breve ejus regimen nobilitavit: dein eo regnante Carthufiæ solitudo ab Hugone Episcopo Gratianopolitano S. Brunone & sociis coepit. Undecimus ex Comitibus Papa Cathedram Petri ascendit INNOCENTIUS II. is strenuus Ecclesiasticæ immunitatis propugnator, Ottoni IV. Pontificiam ditionem invadenti imperium abrogavit. Contra Albigenes plurimos mortales Cruce sacra insignitos armavit. Eo etiam sedente Angliæ & Hyberniæ Romanae sedi stipendiaria factæ; nec minus multæ Religiosorum hominum familiæ illo Pontifice institutæ, restitutæque: videlicet Almæ Trinitatis seu redemptionis captivorum, Cruciferorum, Heremitarum S. Augustini, Carmelitarumque, ut vitæ innocentiæ sub Innocentio de Comitibus revixisse videatur, & cum ejus successor Honorius institutum S. Dominici & S. Francisci Pontificiâ autoritate comprobaret, iis planè temporibus milites Christi legi, & armari in Hæreticos videbantur. Duodecimus erat GREGORIUS IX. sub quo Prussia Anno 1233. Christianam Religionem amplexata est: Christiani, ejus Pontificis instinctu Hierosolymam, Nazaretum & Joppen recuperarunt. Fridericus II. Imperator ab hoc Pontifice, utpote Divinorum & humanorum jurium violator, anathematè perstringebatur. Ex eo etiam Pontificatus Gregorii insignis reddebatur, quod is libros Decretalium reliquo corpori Canonico superaddi curaverit. Decimus tertius, quem familia de Comitibus dedit, Pontifex erat ALEXANDER IV. qui totus in eo occupabatur, ut Christianos adversus Turcas armaret. Sed cum Veneti cum Januensibus mutuis armis colliderentur, spes orthodoxi orbis in anchoris non solutis hæsit. Quid memorem Decimum quartum, eundemque Pontificum gemina Innocentium XIII. de Comitibus, qui laudabilissimo triennii regimine sæculum explere visus: certè is Christianum orbem insigni beneficio complexus est, cum ex Illustrissima sua de Comitibus familia fulgidum sydus in astris reposuit Andream de Comitibus, Franciscanum Minoritam. Natus erat An. 1235. vigesimum ætatis annum agens monasticam vitam in oppido PIGLI (octo circiter milliaribus Româ distat) ducere coepit: mox sanctitatis fama inclytus fulsit. Ea sui demissione erat, ut Purpuram ab Alexandro IV. & Bonifacio VIII. sapius oblatam, perpetuò respuerit; meritis, qui post mortem reponeretur inter Sanctos, qui adhuc vivus miraculis, sanctitatis prodigium ipsemet, inclarescebat. Cum itaque tot Pontifices hæc Illustrissima Familia dederit, Cardinalium numerum exactum quis inire queat? Inveniemus Bonifacium de Comitibus Cardinalem dictum à Leone IX. Joannem & Octavianum à Clemente III. Nicolaum à Gregorio IX. Jordanum ab Urbano IV. Andream à Bonifacio VIII. Lucium à Joanne XIII. Joannem à Sixto IV. Franciscum à Leone X. Carolum à Clemente VIII. Joannem Nicolaum ab Alexandro VII. Carolum nostrum de Comitibus, de quo hic fermo ab Innocentio XIII. &c. &c. Quàm in Martis arenâ (ut ex innumeris unum attingam) præclarus enituit Torquatus de Comitibus, qui egregius Volo in Hispanico exercitu Tyrocinium militiæ posuerat: inde à Marchione Inojosa Mediolanensium Governatore Centuriæ præficiébatur: postea in Germaniam transgressus, cum generoso Volonum Italorum manipulo in Ferdinandi II. exercitu militabat: Ex Germania in

Belgium descendebat, cataphractam legionem pro Cæsare conducturus. E Belgio rediit An. 1720. Pragensi prælio interfuit, ubi Christiana Religio de hæresi profligata triumphabat. An. 1721. sub Tyllio Pilsenam oppugnabat, & capti oppidi victor evaserat. Statim in Hungariam adversus Bethlenium Gaborem eundem erat. Cùm ad Neofolii obsidionem Buquojus heros, ab erumpentibus præfidiariis in insidias protractus, sedecim acceptis vulneribus (tot portis mors intrabat) occideretur, Torquatus pro cadavere retrahendo cùm pugnaret, in hostium manus incidit. Lytro redemptus, Urbis Olmuziensis in Moravia Præfectus à Ferdinando dicebatur; quam ille urbem adversus Bethlenium Gaborem tam strenuè propugnabat, ut is re infecta discederet. Anno 1622. Glacium in Silesia Torquatus expugnabat. Eodem anno in prælio apud Wimphenam (urbs est Sueviæ ad Nicrum) egregiè pugnabat, cùm Tyllius Catholici exercitus supremus Dux Georgium Fridericum Marchionem Durlacensem iusta acie vinceret. Postea ab Urbano VIII. in Italiam advocabatur, ut motibus in Rhœtia Catholicos inter & Calvinianos exortis, Pontificiis copiis eum summa potestate præficeret. Belli feliciter confecti proemium Ducatum Quadagnolæ à Pontifice tulit. In Germaniam cùm rediisset, supremum rei tormentariæ magistrum Ferdinandus denominabat. Statim magnum victoriæ momentum addidit, cùm Wallensteinus ad pontem Dessaviensem Anno 1624. Mansfeldii copias deleteret, qui etiam totâ mox Germania ejiciebatur. In bello Danico Torquatus Crempam in Holsatia Anno 1627. occupaverat. Wallensteinio brevi post ex morbo decumbente, vicariam totius exercitus præfecturam ejus loco Torquatus obtinuerat. Bellum Danicum nova belli tempestas, è Suecia confata, excipiebat, tunc Campi-Mareschallum Cæsar Torquatum voluit; qui mox in Pomeraniam properabat, ubi urbes Stolpam & Gartiam in eadem Pomerania, & Landspergam ad Wartham in Marchionatu Brandenburgico, Cæsareo milite occupabat; nec tamen à Boguslao Pomeraniæ Duce obtinere poterat, ut Stettinum in Cæsaris manus consignaret; imò Boguslaus, foederè occulto cum Gustavo Adolpho Rege Sueciæ inito, munitissimum Stettinum in Regis manus traderat, quam in urbem sedem belli diu destinaverat. Et ex hoc denique Germaniæ angulo Suecia vexillum in reliquam Germaniam sustulit. Circumspectissimus Torquatus, virium periculum faciendum non putabat, ne unius prælii infelici alea, nutantis Germaniæ rem, Protestantibus ad Suecorum promissam opem passim respicientibus, projiceret universam. Inde ex canceri doloribus graviter decubuerat, qui etiam morbus egregiæ ejus militiæ finem imposuit. In summorum meritorum proemium Torquato Ferdinandus concedebat, ut in avitis insignibus duo bellica tormenta, multis circumquaque vexillis pendentibus, locaret. Enimverò in eo maximorum Antecessorum suorum, ceu clarissimo virtutum speculo perpetuo defixus intuitu hæsit Eminentissimus noster Purpuratus Carolus de Comitibus, quos cùm sibi imitandos proponeret, virum denique orbi exhibuit, in quem omnia Majorum decora una confluisse videantur. Possidet Adriani I. Pontificis Maximi de Comitibus sapientiam: Adriani III. liberalitatem & beneficentiam. Gregorii IX. eximiam Jurisprudentiam: Victoris III. demississimam humilitatem: Innocentii II. in propugnandis Ecclesiæ juribus eximium zelum: Alexandri IV. in dilatandis Christianitatis finibus laudabilissimum studium: Benedicti VIII. magnanimitatem: Joannis XIX. justitiam: Innocentii XIII. (ut innumeros alios Illustrissimæ hujus Familiæ modesto silentio involvam) exercitam domi, forisque prudentiam. Tot virtutibus cùm inclaresceret Carolus de Comitibus, maluit tamen sol iste humilitatis nubibus obvelari, & in Monasterio P. P. Benedictinorum de Monte Cassino, quorum regulæ sese addixerat, privatus latere, quam in humanæ dignitatis apice constitutus, è ducali folio provinciarum jura definire. Sed sol iste suo se satis fulgore omnibus probabat; non potuit latere, quem tot virtutum radii ambiabant. Extremum Europæ Angulum splendida Caroli virtus ita pervadebat, ut Rex Lusitaniæ eo fulgore perstrictus, pre-

ces suas apud sacram sedem interponendas crederet, ut sol iste, decentissimo nativi coloris veste, croceâ purpurâ, indueretur. Solus Innocentius XIII. in eâ tribuendâ difficilis apparebat; nec tamen Rex Lusitanus, Romanorum Senatorum Ordo, & optimus quisque desistebant, donec suis consentientem precibus Pontificem haberent. Ergo Anno 1721. die 16. Junii in Consistorio secreto ingenti omnium gratulatione Cardinalis creabatur. Ex Castro S. Angeli festa tormentorum explosione ejus diei lætitia celebrabatur. Sacer etiam P. P. Benedictinorum de Monte Cassino Ordo Venetiis, Neapoli, Januæ &c. &c. campanarum festo sonitu, & accensis ignibus, & reliquis publici gaudii testimoniis sincerissimum gaudium exhibebant, quod sibi ex novo eo sydere Sacræ suæ Congregationi accedente, accrescebat; inde etiam Sacri ejus Ordinis Protector denominatus est; quem utique, utpote in ejus sinu educatus, eundem pleno peccatore professus, & Cardinalis factus, Regulæ retinentissimus, eximiæ charitatis visceribus nutrit, fovet, & curat. Felix sanè, & tērque quatērque Beatus Divi Benedicti sacer Ordo es, qui novo hoc, & aliis innumeris syderibus coruscas! Ex te (quæ quidem Felicitas tua sola est) prodierunt quinque supra triginta Pontifices. Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinales plures quàm CCCC. enumeras. Habuisti Sacræ tuæ Religionis Alumnos IV. Orbis Imperatores. XII. Reges. XXXIV. Regia stirpe progenitos liberos. Regias Heroinas XXX. Magni nominis Principes CCXLV. & eorum liberos MCXLVI. Possedisti, Sanctissime Ordo, aliquando Abbatias 37000. Prioratus 14000. Monialium Monasteria 15000.; in quorum aliquibus uno eodēque tempore ultra mille numerabantur Religiosi: In gloriæ folio collocasti Patriarchas quinquaginta & unum, septem millia Archiepiscoporum, quindecim millia Episcoporum. Produxisti Abbates ultra quindecim millia & septingentos, qui doctissimis scriptis orbem illustrarunt, dedisti quinquaginta & quinque Sanctorum millia; imò qui benignius calculum conficiunt, integram millionem, quinque millia & sexcentos enumerant, eosque inter viginti & quinque sanctos Pontifices: Ex te prodierunt, tuamque Regulam profitentur duodecim Ordines Monastici & totidem militares. Nunc novo sydere Eminentissimo Cardinale Carolo de Comitibus auctum te vides; cujus ut quàm longè saluberrimus in Orbem influxus esset, magnum Pœnitentiarium Innocentius XIII. dixerat. Enimverò Eminentissimus Carolus de Comitibus Ordinis S. Benedicti dignissimus est, qui è monte Cassino, in altissimo Ecclesiæ Vertice, unde omnibus luceat, collocatum se videat.

